

Makamdan vazgeçen, davadan vazgeçmeyen yiğit Halid bin Velid (r.a.)

İslam tarihinin en dehşetli, en heybetli sahnelerinden biridir bu... Bir tarafta “Seyfullah” (Allah’ın Kılıcı) unvanını bizzat Efendimiz’den (s.a.v.) almış, girdiği hiçbir savaşı kaybetmemiş, adı zaferle özdeşleşmiş dâhi komutan **Halid bin Velid (r.a.)**... Diğer tarafta ise adaletiyle arzı titreten, tevhid akidesinin saflığını gözünden bile sakınan **Hz. Ömer (r.a.)**.

Şam önlerinde zafer müjdeleri birbiri ardına gelirken, Hz. Ömer’den sarsıcı bir karar çıkar: **“Halid azledilmiştir! Ordu komutanlığı artık Ebû Ubeyde’nindir!”**

Neden? Hz. Ömer’in Halid ile bir davası mı vardı? Hâşa! Ömer (r.a.), ümmetin kalbinde filizlenmeye başlayan o gizli tehlikeyi ferasetiyle görmüştü: *“Zaferi Halid kazandırıyor”* inancı... İnsanların tevekkülünü zedeleyen, zaferi Allah’tan değil de bir şahsın dehasından bekleyen o “şahıçılık” hastalığı... Adaletli halife, tevhidin o tertemiz pınarına bulanık bir su sızmasın diye, ümmetin en büyük cengâverini bir kalemle nefer mertebesine indiriyordu.

Makamdan Vazgeçen, Davadan Vazgeçmeyen Yiğit

Şimdi tarihin o en büyük ihlas dersine bak kardeşim... Halid bin Velid ne yaptı? “Ben bunca zafer kazandım, bu bana yapılır mı?” dedi mi? “Madem öyle, gidin zaferleri başkasıyla kazanın!” deyip köşesine mi çekildi? Hayır!

O sarsılmaz sahabe ahlakıyla atından indi, yeni komutan Ebû Ubeyde’nin önünde diz çöktü ve dedi ki: **“Ben Ömer için değil, Ömer’in Rabbi için savaşıyorum!”** Dün başkomutan olduğu orduda, bugün en ön safta isimsiz bir asker olarak kılıç sallamaya devam etti. Ne bir gücenme, ne bir küskünlük, ne de “benim yerime bunu mu layık gördünüz?” kibri...

Düşünün; girdiği yüzlerce savaşta sırtı yere gelmemiş, imparatorlukları dize getirmiş bir başkomutan, bir kağıt parçasıyla “sıradan bir asker” yapılıyor. Hz. Halid, bu haberi aldığı anda ne bir sitem etti ne de “Ben olmasaydım bu savaş kazanılmazdı” dedi.

Ona bu durumun bir “fitne” olduğunu söyleyenlere verdiği cevap, nefis terbiyesinin zirvesidir:

“Ömer sağ oldukça fitne olmaz. Ben Ömer için değil, Ömer’in Rabbi için savaşıyorum!”

Çünkü Halid’in derdi makam değil, Allah’ın rızasıydı. Komutan olmak ile nefer olmak arasında, o halis niyet için hiçbir fark yoktu. İşte ihlas’ın ete kemiğe bürünmüş, tarihe kanla ve terle yazılmış canlı timsali budur!

Bize Ne Oldu? Küsmelerin ve Bahanelerin Esiri Nefsimiz!

Şimdi dönelim kendi cüce dünyamıza, o devlerin duruşuna bakıp kendi gölgemizden utanalım. Bizler bugün neyin kavgasını veriyoruz?

- En ufak bir tenkitten hizmeti bırakan, “Bana teşekkür edilmedi” diye köşesine çekilen biz değil miyiz?
- “Benim fikrim sorulmadı”, “Benim yerime başkası seçildi”, “Emeğim görülmedi” diyerek davasına küsen, kardeşine sırt dönen o hastalıklı nefis bizimki değil mi?
- Makam verilince aslan kesilen, ama mevkisi değişince kılıcını kınına sokup bir kenarda dedikodu üreten o samimiyetsizlik bizim içimizde değil mi?

Kardeşim! Halid bin Velid koskoca orduların komutanlığından alınırken gıcını çıkarmadı; sen ise bir mecliste sözün kesildi diye, bir vazifen başkasına verildi diye bin yıllık hukukunu hiçe sayıyorsun!

Vah bize! Şahsımızı davanın önüne koyduğumuz her ana vah! Biz “ben” dediğimiz müddetçe, Halid’in kılıcıyla kazandığı o fütühat ruhuna asla erişemeyeceğiz. Tevekkül düsturunu zedeleyen şahısçılıktan, makam mevki hırsından ve “onlarsız kervan yürümez” dediğimiz o sahte putlardan temizlenmedikçe, ihlasın o nuru kalbimize düşmeyecek.

Hizmet rehberimiz olan İhlas Risalesi’nin o altın kuralını unutma: *“Amelinizde rıza-yı İlahi olmalı.”* Eğer O razıysa, bütün dünya küsse ehemmiyeti yok. Eğer O kabul etmişse, nefer olmakla serdar olmak arasında kıl kadar fark yoktur.

Rabbim bizi; Halid gibi makamı feda eden, Ömer gibi adaleti her şeyin üstünde tutan ve “ben” davasını “O”nun rızasında eriten o bahtiyar sahabi mesleğine ulaştırırsın.